

Martin Olsen: Jeg havde maaske kunnet afgøre det med en kort Bemærkning, men da jeg ikke var sikker derpaa, bad jeg om Ordet for tredje Gang. Den højtærede Justitsminister kom nu igen ind paa at forsvare, hvad han havde gjort, men jeg maa tilstaa, jeg har heller ikke denne Gang kunnet se, at hans Forsvar var bygget paa et saadant Grundlag, at det kunde siges at være et Forsvar. Da Ministeren skulde til at begrunde den Myndighed, han havde udfodret overfor Sundhedskommissionen i København, erklærede han, at Loven af 12. Januar 1858 stod over alle Sundhedsvedtægter. Ja, det har intet Menneske bestridt. Det var det, jeg anførte første Gang, jeg havde Ordet; det er den Lov, ifølge hvilken Sundhedsvedtægterne ere komne til Verden, og jeg anførte, efter hvilke Bestemmelser i den Ministeren kunde gøre sin Indflydelse gældende. Saa citerede jeg *ikke* § 2. Det er maaske rigtigt nok. Ministeren læste den saa op, og jeg læste den atter op før. Den lyder saaledes: Politidirektøren i København, Amtmændene og Politimestrene ere pligtige at vaage over Vedtægternes nøjagtige Efterlevelse. Ja, saa mange ere Ordene. Det er det, der er sket her; Politidirektøren har villet vaage over Vedtægternes Efterlevelse og har været med dertil som Medlem af Sundhedskommissionen og som dens Formand, og saa kommer Justitsministeren og siger: Nej, disse Forskrifter ere for nøje efterlevede. Jeg kan ikke se, at Ministeren hverken juridisk eller moralsk eller paa anden Maade kan begrunde sin Optræden ved at henvise til § 2 i Loven af 1858. Men det er jo Ministerens Opfattelse, og det er den Grund, hvorpaa han staar; han staar og falder paa den Grund, og hvis § 2 ikke er ham Grund nok, saa falder hele Ministerens Argumentation. Saa siger Ministeren igen, at § 72 i Bygningsloven har givet ham en saadan Ret, hvad jeg ikke har bestridt. Nej, bevares, men jeg har sagt, at han har ikke brugt den Ret, han har tværtimod ikke ønsket at bruge den. Og saa at komme og sige: Ja, ville I have, jeg skal bruge den Grund, bevares, saa kan jeg godt. Saa siger jeg: Det kan man ikke gøre; enten—eller! Det er ikke en Strid om Ord, det drejer sig om, som Ministeren sagde, men om et meget vigtigt Princip. Hvis det var en Strid om Ord, saa havde jeg ikke spildt et Ord paa hele den Sag. Men det drejer sig om, hvorvidt Ministeren, naar han springer over alle Lovbestemmelser og selv

træffer Afgørelser, saa kan sige, at hans Afgørelser have Medhold i Loven og de bestaaende Vedtægter. Det mener jeg ikke, han kan. Saa siger Ministeren, da jeg rejste Spørgsmaalet om Retssag: Ja, hvis Justitsministeren har Competence, saa er den Sag ude af Verden. Ja vel, men det er det, der er saa overmaade megen Tvivl om, hvorvidt Ministeren har den Competence, og i den Henseende har jeg paaapeget, at det ikke er muligt at faa Sagen for Domstolene, medmindre Ministeren vilde hjælpe os. Saa siger Ministeren — og det var for mig et Lyspunkt —, at der kan anlægges Sag mod Justitsministeriet. Ja, det mener jeg ogsaa. I Stedet for at lægge Sag an mod Bygmesteren, skulle vi søge hen til Ministeren, hvis det er muligt, og der pegede Ministeren paa en Udvej, som jeg har ment var lukket. Ministeren siger: Politidirektøren er ikke Justitsministerens Repræsentant i Sundhedskommissionen, han er Formand, men naar Flertallet vedtager, at der skal anlægges Sag mod Justitsministeriet, saa, mener Ministeren, vil Sagen gaa sin Gang, og saa vil der blive anlagt Sag. Ja, det kommer Skam an paa Justitsministeren, thi det hedder jo om Politidirektøren, at han kan i forekommende Tilfælde nægte at bringe de af Kommissionen tagne Beslutninger til Udførelse, men han skal da uopholdelig bringe Sagen ind for vedkommende Minister. Nu spørger jeg: Hvorledes vil Ministeren stille sig, naar Politidirektøren i Sundhedskommissionen erklærer, at han ikke vil ekspedere den Sag, som Kommissionen har afgjort? Saa skal Kommissionens Afgørelse gaa til Justitsministeren. Vil Ministeren saa sige: Ja vel, Flertallet har besluttet det, derfor skal Sagen anlægges? Altsaa, der løber mit Spørgsmaal ud: Vil Ministeren, naar det Spørgsmaal kommer til at foreligge for ham, sige: Flertallet har Ret, Flertallet skal have Sagen for Domstolene? Jeg vilde sætte megen Pris paa at faa et Svar herpaa, thi hvis Ministeren siger ja hertil, er Sagen for saa vidt klar angaaende Domstolene, saa vide vi, hvad Vej vi skulle gaa.

Ministeren for offentlige Arbejder (Svend Hagsbro): For saa vidt det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (P. Knudsen) kun tænker paa at faa Rosenborg Driverihave frigjort for den Brug, Civillisten nu har af den, er det rigtigt, at Initiativet dertil maa tages af Regeringen, men det, jeg talte om, var noget